

Jugar per guanyar

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.11.08

L'inici de la segona meitat de la legislatura ha estat marcat per un increment de l'agressivitat parlamentària i per intervencions dels principals líders polítics. El president Montilla, Artur Mas i Josep- Lluís Carod-Rovira han fet discursos que semblen ja orientats a les futures eleccions al Parlament, tot i que Joan Puigcercós no renuncia a ser- hi cap de llista d'ERC. Afegim-hi que Àlicia Sánchez-Camacho ha anunciat que demanarà eleccions anticipades si el Govern no introdueix canvis substancials en la seva gestió. Es comprèn que els partits de l'oposició tinguin la mirada posada en una propera convocatòria electoral, però l'escenari desitjable és que les legislatures es completin, si no es produeix un daltabaix que justifiqui un avançament electoral.

Montilla ha resistit bé temporals successius sense patir una erosió significativa, però els que ara cal afrontar són decisius. Dilluns va dir que la negociació del finançament ha entrat en el temps afegit. S'està creant la imatge que l'acord el tancaran directament Montilla i Zapatero. Si és un bon acord, Montilla en quedarà reforçat; si no ho és, se li complicarà l'acabament de la legislatura.

El repte del Govern de la Generalitat és transmetre a l'opinió pública que en els partits de la crisi, el finançament i la sentència de l'Estatut està fent tot el possible per guanyar. La gent pot arribar a tenir la percepció que en aquests partits els jugadors del nostre equip, en lloc de fer pinya, es passen l'estona clavant- se coces els uns als altres. I evidentment cal

demostrar clarament que no juguem només a la defensiva o, encara més greu, que no ens limitem a fer-hi d'espectadors.

Perquè les conseqüències del resultat condicionaran profundament el nostre horitzó col·lectiu. Parlant de guanyar, el qui sembla que té una idea precisa del que cal fer per aconseguir-ho és l'expresident José María Aznar, que ens ha delectat amb una nova demostració de caràcter. Les irrupcions que de tant en tant fa en el debat polític semblen pròpies d'algú amb una mena d'autoritat suprema, com si es tractés d'un oracle. Les seves conviccions són tan sòlides i les expressa tan desacomplexadament que ens arriben com si fossin sentències.

Hi retrobem el personatge prepotent que després dels esfereïdors atemptats de l'11-M a Madrid telefonava a directors de diaris per dir-los que eren obra d'ETA, el que identifica el seu punt de vista amb la veritat, el que va unir la seva imatge i la d'Espanya a l'aventura militar nord-americana a l'Iraq i a George Bush. Honestament crec que el viatge al centre que Mariano Rajoy ha impulsat dins el PP és un exercici intel·ligent i pragmàtic, perquè només allunyant-se de radicalitats el PP pot construir una alternativa al PSOE amb possibilitats d'èxit.